

LES ESTACIONS DE LA IRENE

Com cada matí, la Irene, així que es lleva, mira a través de la finestra. Contempla durant uns instants la dansa incerta de les fulles tardorenques. El murmuri de la pluja fina i persistent amara el carrer. Remor de trànsit, com un riu distant.

La Irene, encara mig adormida, sent de sobte un esglai que solca els seus pensaments, el cor li fa un tomb. Després d'una dutxa calenta s'apropa al mirall, on el vapor que es va esvaint va deixant endevinar, a poc a poc, el seu rostre. Una llàgrima llisca galta avall.

–No pot ser... Què ha pogut passar? Una de cada vuit... I m'ha tocat. Per què a mi?

Vessa més llàgrimes, trena nous interrogants. L'estremeixen totes les pors, totes les incerteses.

Com cada matí, la Irene, així que es lleva, mira a través de la finestra. Frega amb els dits el vidre fred i entelat. Sota el cel ennuvolat i gris, al carrer, gent que va i ve a pas ràpid, creuant-se sense gairebé mirar-se, amb les mans enfonsades a les butxaques.

A la Irene li costa reconèixer-se en la imatge que li torna el mirall. Hi veu el rostre cansat i pàl·lid, les ombres sota els ulls esmoreïts, el cap nu. Vol identificar la dona que era *abans*, però només en troba rastres fugissers.

–No semblo jo, però soc jo. Soc la Irene, submergida en un malson que no és un somni. Puc permetre'm plorar, cridar, defallir. Donaré permís a la tristesa, la ràbia, la impotència, l'angoixa, la decepció. Em permetré sentir-me aclaparada, vulnerable i fràgil. No soc una heroïna, i això no és una guerra. És un viatge no desitjat, tot i que necessari, amb escales en ports hostils, però on també hi tenen cabuda els escalfs, els afectes. La solidaritat, l'empatia, la confiança.

La Irene té el convenciment que, malgrat tot, ha tingut la sort immensa de néixer en aquest racó del planeta, on té accés a hospitals, tractaments, recursos; on la ciència i el coneixement es posen al servei de la vida. I que també pot comptar amb algunes persones del seu entorn que l'acompanyen de diferents maneres al llarg d'aquest viatge sobrevingut i abrupte. Pren la decisió de tenir cura d'ella mateixa en el decurs del camí, premiar-se pels esculls superats i delectar-se en la quotidianitat, que ara ha après a copsar i valorar amb més discerniment.

Com cada matí, la Irene, així que es lleva, mira a través de la finestra. Rere els vidres, les capçades dels plataners esclaten en el seu verd més intens. Les orenetes esquincen el cel clar com fletxes que dibuixen corbes invisibles. Al carrer, uns infants riuen i salten, camí a l'escola. Una anciana, amb pas cansat, s'encamina al banc de sempre, on es deixa acaronar per la tebior dels rajos de sol primerencs.

La Irene es palpa el cap amb delicadesa; comença a sentir el lleu pessigolleig d'un berriscol incipient. S'apropa al mirall i mira, de fit a fit, el seu rostre. Compta les pestanyes que, tímides, comencen a créixer. Percep que ha canviat, per fora i per dins; que alguna cosa del seu interior més profund es comença a reconstruir i recompondre amb una saba nova. Es fa conscient d'una serenor estranya i inconeguda. Un bri de claror encén el seu esguard, i el seu rostre esbossa un somriure. La Irene ha deixat enrere una de les travessies més difícils del seu viatge.

–Ha arribat la primavera. La meua primavera.